(గత సంచిక తరువాయి)

సాయంత్రం చిన్ననాటి స్నేహితురాలు సుజాత యింటికి వెళదామనుకున్నారు వసూ, రచిత.

కొత్త యింటి గృహప్రవేశం అయ్యాక, ఫ్రెండ్సందరినీ పిలిచి చిన్నపార్టీలాంటిది యిస్తోంది.

బాబూరావుతో మాట్లాడాకా రచితకి పార్టీకి వెళ్ళాలనే ఉత్సాహం లేదు. "అలా వెళ్ళొస్తేనన్నా కాస్త నీకు మార్పుగా వుంటుంది. రావాల్సిందే" అని వసూ మెసేజ్ పెట్టడంతో తప్పనిసరై వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకుంది.

లాప్‌టాప్ బ్యాగ్ సర్దుకుని, సీట్‌లో నుంచి లేచేలోపే, మాలతినుంచి ఫోన్ "త్వరగా డబ్బు పంపమని."

రామారావు ఆరోగ్యం కుదుటపడింది. ఆ వైద్యం ఖర్చంతా రచితే భరించింది. అయినా, మాలతి అలవాటుగా డబ్బు అడుగుతూనే వుంది. అంతేకాదు, అలా అడగడానికి అస్సలు మొహమాటపడడం లేదు కూడా. మాలతి ఆప్యాయంగా ఉండడానికి కారణం డబ్బు మాత్రమే అనుకుంటే రచితకి బాధగా వుంది.

అనసూయమ్మని వసుధ వాళ్ళింట్లో దించి, దారిలో గిఫ్ట్ కొనుక్కుని ఆటోలో సరూర్ నగర్ వెళ్ళారు.

సుజాత.. సుజీ యింటర్మీడియట్ దాకా వసుధ, రచితలతో బాటే చదివింది. వసూని, రచితని చూస్తునే ఆనందంతో ఎదురెళ్ళి పలకరించింది.

"ఛామనఛాయతో సన్నగా ఉండేదానివి, యిప్పుడు బాగా ఒళ్ళుతేలి, రంగు వచ్చావే" అంది వసుధ గిఫ్ట్ చేతిలో పెడుతూ.

"ఆ..ఁ అలాగంటావా? లావయ్యానా?" అంటూ నడుముకి రెండుపక్కలా చూసుకుని పెద్దగా నవ్వింది.

అప్పటికే చాలామంది గెస్టులు వచ్చివున్నారు.

చేతిలో ఐస్‌క్రీం బౌల్ పట్టుకుని అటుగా వెళుతున్న అమ్మాయిని ఆపి "లక్ష్మీ.. వీళ్ళు నా ఫ్రెండ్స్ రచిత, వసుధ సాఫ్ట్‌వేర్ యింజనీర్లు. ఇది మా ఆడబిడ్డ లక్ష్మి" పరిచయం చేసింది.

ఆ అమ్మాయి మొక్కుబడిగా ఓ నవ్వుపారేసి వెళ్ళింది.

"రండే యిల్లు చూద్దురుగానీ." మేడమీదకి దారితీస్తూ అంది. ఇద్దరూ సుజాతను అనుసరించారు.

"ఏదో మీలాగా సాఫ్ట్‌వేర్ యింజనీరు కాకపోయినా, మా వారూ కాంట్రాక్టులు చేసి బాగానే సంపాదిస్తున్నారు."

మాట్లాడుతూనే అన్ని గదులూ చూపించింది.

"ఇది మాస్టర్ బెడ్రూం" తలుపు తీసింది, అందులో పెద్ద సైజు మంచాలు, బెడ్‌కి రెండువైపులు చిన్న చిన్న స్టోరేజ్ యూనిట్స్, గోడవారగా సోఫాలు వేసివున్నాయి, ఫర్నిచర్ అంతా గ్రానైట్ ఫ్లోర్ మీద ప్రతిఫలిస్తూ వుంది.

"స్థలం కాక కట్టడానికే కోటి రూపాయలదాకా అయ్యింది." చెబుతూ వుండగానే "సుజీ..సుజీ" కిందనుంచి మగగొంతుక వినిపించింది. "మా వారు.. ఏం కావాలన్నా నన్ను పిలవాల్సిందే" రచిత వైపు చూసి నవ్వింది.

రెండు నిమిషాల తర్వాత మూడేళ్ళ పిల్లవాడిని చంకనేసుకుని వచ్చింది.

"వీడు మా రెండో అబ్బాయి సుదీప్. నానీ ఆంటీలకు హై..ఫై చెప్పు...చెప్పు" అంటుంటే వాడు నవ్వుతూ చెయ్యి పైకెత్తాడు

"ఆంటీలు" అన్న పదం వింటూనే వసుధ మొహం మండిపోయింది.

"ఫర్వాలేదులేవే మీకూ పెళ్ళిళ్ళయి వుంటే, నాలాగే యిద్దరు పిల్లలు ఉండేవాళ్ళు. మీరేమో ఉద్యోగాలు చేస్తూ, విమానాల్లో తిరుగుతూ ఉంటారు. అవునే.. అమెరికా ఛాన్సు వచ్చిందా మీకెప్పుడైనా?

రాలేదన్నట్టు తలలు అడ్డంగా వూపారు యిద్దరూ.

"అయ్యో!" మూతి విరిచి సానుభూతి తెలిపింది.

రెండడుగులు వేసి, "అన్నట్టు ఈ చీర ప్రత్యేకంగా ఈ పార్టీ కోసమే కొన్నాను. డెబ్బైవేలు అయ్యింది. అన్‌కట్ డైమెండ్ సెట్ కూడా బావుందా? అంటే నా ఒంటికి నప్పిందా?" అని.

వసుధ మాట్లాడకుండా మూతి ముడుచుకుంది.

"బావుంది" రచిత జవాబిచ్చింది.

"ఈ బాత్రూమ్‌లో పెద్ద టబ్ పెట్టించాం. హాట్ వాటర్ జెట్ కూడా వుంది" అంటూ బాత్రూం డోర్ తీయబోయింది.

"ఫర్వాలేదులే.. సుజీ" అని రచిత అంటున్నా వినిపించుకోలేదు. డోర్ ఓపెన్ కాలేదు. యింకొంచెం బలంగా తిప్పబోయింది.

"బహుశా లోపల ఎవరన్నా ఉన్నారేమో" వ్యంగ్యంగా అంది వసూ.

"అవునేవ్ పొరపాట్న లాగాను కాదు. లేనిపోనిది" పకపకా నవ్వింది. ఇంతలో, సుజాత పెద్దకొడుకు వచ్చాడు. "అమ్మా నిన్ను నానమ్మ పిలుస్తుంది" అంటూ.

"మా వాడు అన్నిట్లో ఫస్టే" అని చెప్పబోతుంటే, వాడు కాస్తా పారిపోయాడు.

"పోనీలే వాడి చేత మళ్ళా "ఆంటీ" అని ఎక్కడ వినాల్సొస్తుందో అని హడలిచచ్చాను.."

వసుధ రచిత చెవిలో గొణిగింది.

"వస్తానే. మా అత్త పిలుస్తుందంట. ఏమిటో ఉట్టి మా లోకం అనుకో. ప్రతిదానికీ నన్ను పిలవాల్సిందే నేను లేకపోతే ఏ పనీ తెమలదు. మీరు మాత్రం భోజనం చేసే వెళ్ళండే ఒన్ ఫిఫ్టీ ఐటమ్స్ పెట్టించాం."

పెద్దగా చెబుతూ మెట్లు దిగి వెళ్ళింది.

బఫే భోజనం తిన్నామనిపించి బయటపడ్డారు.

"అబ్బా ... ఒకటే బ్రాగింగ్. తల పగిలిపోయిందనుకో. మన గురించి ఒక్కమాట కూడా అడగలేదు. చూశావా?"

తిరిగి వచ్చేటప్పుడు ఆటోలో కూర్చుంటూ అంది వసుధ.

"పోనీలేవే" రచిత నవ్వింది.

"దానికి మనలాగా జాబ్ చెయ్యలేకపోతున్నానని దుగ్ధ. అందుకే, తనెంత గొప్పగా బతుకుతుందీ మొగుడు, అత్త, పిల్లలు తనమీద ఎంత ఆధారపడి వుందీ అతిగా చెప్పుకుంటుంది."

"కానీ, భర్త, పిల్లలుతో అది నిండుగా వుంది కదూ" తనలో తాను మాట్లాడుకుంటున్నట్టే అంది.

ఒక్క క్షణం వసుధ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"బావుంది. నువ్వెంత పొయిటిగ్గా చెప్పినా నేను పెళ్ళి రొంపిలోకి దిగదలచుకోలేదు. సాత్విక్, నేనూ కొద్దిరోజులు లివ్ యిన్ రిలేషన్ షిప్‌తో ఉందామనుకుంటున్నాం" చల్లగా విషయం చెప్పింది.

"ఎవరికి తోచినట్టు వాళ్ళు ముందుకు వెళుతున్నారు జీవితంలో. నేనే ఎక్కువగా ఆలోచిస్తూ ఏ నిర్ణయం తీసుకోలేక పోతున్నానా? నిలబడ్డ చోటే వుంటే ముందుకు సాగలేనేమో" రకరకాల ఆలోచనలు ఒక్కసారిగా మెదిలాయి.

"సాత్విక్ మెసేజ్ పెట్టాడు. అర్జంటుగా మాట్లాడాలట. యిప్పుడే టింకర్స్ బేకరీదాకా వెళ్ళొస్తాను"

దాదాపుగా యిల్లు సమీపిస్తుండగా అంది.

"ఈ టైంలో వెళతావా?" రచిత ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"టింకర్స్.. మా పక్క వీధిలోనే, టెన్ మినిట్స్‌లో వుంటాను. సాత్విక్ తోడుంటాడుగా భయం లేదులే. యింట్లో అడిగితే మెడికల్ షాప్ దాకా వెళ్ళాలని చెప్పు" అని,

"భయ్యా ఆటో కొంచెం సైడ్‌లో ఆపవా" ఆటోవాలాతో చెప్పి దిగిపోయింది.

"నాకు తెలుసు. అది మనమాట వినేరకం కాదని" వసూ తండ్రి కోపంతో అరిచాడు.

వసుధ మెడికల్ షాప్‌కి వెళ్ళిందంటే, నమ్మలేదాయన.

అనసూయమ్మ అప్పటికే, మంచి నిద్రలో వుంది. బి.పి టాబ్లెట్ వేసుకుని పెందలాడే పడుకోవడం కొన్ని సంవత్సరాలుగా రుక్మిణమ్మకి అలవాటు అయిపోయింది.

"కాస్సేపు నడుం వాలుస్తూనే నిద్రలోకి జారిపోయివుంటుంది" అనుకుంటూ టైం చూసింది రచిత. 9.30 అయ్యింది.

"అమ్మమ్మని యిక్కడే నిద్రపోనీ. మధ్యలో లేపితే, రాత్రంతా నిద్రపట్టక యిబ్బంది పడుతుంది. నువ్వుకూడా వసూ బెడ్రూంలో పడుకో యివాల్టికి" వసూ వాళ్ళమ్మ అంది.

"లేదాంటీ! నాకు పెండింగ్ వర్క్ వుంది. ఆఫీస్ లాప్‌టాప్ కావాలి. యింటికి వెళతాను. అమ్మమ్మని రేపొద్దున్నే వచ్చి తీసుకువెళతాను." అని చెప్పి బయలుదేరింది.

రచిత వద్దన్నా వినిపించుకోకుండా, వసూ వాళ్ళ నాన్నగారు, స్కూటర్ మీద యింటి దగ్గర డ్రాప్ చేశారు.

టైం దాదాపుగా పదిగంటలు కావస్తుంది.

గేటెడ్ కమ్యూనిటీ కాబట్టి రచితకి పెద్దగా భయం అనిపించలేదు. చల్లగాలికి శరీరం వణుకుతూ వుంది.

కాంపౌండ్‌వాల్ మీది లైట్ల వెలుతురులో చెట్ల నీడలు భయం గొల్పేలా అల్లుకున్నాయి.

వరండా మెట్లు ఎక్కి మెయిన్ డోర్ తీసింది.

హాల్లో డిమ్‌లైట్ వల్ల అంతా మసక మసగ్గా వుంది.

ఇంతలో ఏదో చప్పుడు సోఫాలో ఒక ఆకారం కదిలినట్టయ్యింది.

భయంతో కెవ్వుమని అరిచింది రచిత.

స్విచ్ బోర్డ్ దగ్గరికి వెళ్ళి లైట్ వేసింది.

"హే.. కూల్. యిట్స్ మీ. అభినవ్" ఒక్క అంగలో వచ్చి రచిత భుజాల చుట్టూ చేయివేశాడు.

భయంతో ఆమె శరీరం యింకా కంపిస్తూనే వుంది.

"ఐ యామ్ సారీ. నువ్విచ్చిన స్పేర్ కీ నా దగ్గరే వుంది. ఈ దారిలోనే వెళుతూ యిచ్చేసి వెళదామని వచ్చాను. యింట్లో ఎవ్వరూ లేరు, వెనక్కి వెళదామనుకునేలోపు నువ్వు ఒక్కత్తివే వస్తూ కనిపించావు. చిన్న సర్ ప్రైజ్ చేద్దామని సరదాగా ట్రిక్ చేశాను. కారు కూడా దూరంగా పార్క్ చేశాను. అందుకే, గెస్ చేసి వుండవు. అయామ్ సారీ.. హనీ" లాలనగా అన్నాడు.

రచితలో భయం తగ్గింది. కానీ, పొద్దుటినుంచి ఎదురౌతున్న డిసప్పాయింట్‌మెంట్స్... ఒంటరితనం.. అన్నీ కలిసి ఒక్కసారిగా దుఃఖం పెల్లుబికింది.

"రచీ.. ఏమైందీ.. ఆర్యూ ఓ.కే!?" ఆప్యాయంగా అడగడంతో మరింతంగా కన్నీళ్ళు పొంగుకొచ్చాయి.

నిశ్శబ్ధంగా ఆమె నుదుటిమీద ముద్దుపెట్టుకుని, చేతితో ఆమె తలని పైకెత్తాడు.

క్రమంగా మనసులోని నిరాశా, నిస్పృహ అతని చేతుల్లో కరిగిపోతున్నట్టు అనిపించిందామెకి.

"ఏదో కారణం వుంది నువ్వు బాధపడడానికి.. ఏమిటో నాకు చెప్పవూ?" భుజాలు పట్టి కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

ఏడ్చి, ఏడ్చి రచిత మొహం ఎర్రగా అయ్యింది.

ఏమీ లేదన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"నన్ను మిస్సవుతున్నావు కదూ. నువ్వు చెప్పకపోయినా నేను అర్థం చేసుకోగలను."

"మొన్నటిదాకా సియానా గురించి ఆలోచించి మనసుని కట్టడిచేసే ప్రయత్నం చేసింది. కానీ వల్లకావడంలేదు. జీవితాన్నే కోల్పోయినట్టు వుంది.

"అతనికీ అటువంటి ఉద్దేశ్యమే వుంటే ఈ క్షణంలోనే తేలిపోవాలి" అనుకుంటూ, నెమ్మదిగా అతనికి దూరంగా జరిగింది.

"నిజం అభీ.. ఐ మిస్ యూ. అంతేకాదు ఐ లవ్ యూ..." మనసులోని మాట చెప్పేసింది.

అతను చలించిపోయినట్టు రచిత కళ్ళలోకి చూశాడు.

"అతని నుంచి సమాధానం కావాలి. ఇది తప్పో ఒప్పో తెలియదు" అనుకుంటూ. దైవాన్ని ప్రార్థిస్తూ చేతులు రెండూ గుప్పిట చేర్చి అతనివైపే చూస్తూ వుంది.

అభీ యిబ్బందిగా తలపక్కకి తిప్పుకున్నాడు.

"ఇదిగో..కీ యిక్కడ పెడుతున్నాను" టీపాయ్ మీద ఉంచి రెండడుగులు వేశాడు.

రచిత మొహం పాలిపోయింది.

"అతని దగ్గరితనాన్ని మరోలా అర్థం చేసుకోవడం నా తప్పేనన్నమాట. లేకపోతే, కాఫీషాప్ దగ్గర అన్నమాటలు గుర్తుంచుకుని యిలా కక్షతీర్చుకుంటున్నాడా?"

రచిత బేలగా మారిపోయింది.

గబగబా ముందుకు వచ్చి అతని చేయిపట్టుకుని ఆపింది.

"అభీ ప్లీజ్ ఈ ఒక్కపూటకీ యిక్కడ ఉండు. ఇక నిన్నేమీ అడగను. అయామ్ ఫీలింగ్ లోన్లీ"

"సారీ రచితా నేను చాలా బిజీగా వున్నాను. నాకు కుదరదు. ప్లీజ్ అండర్‌స్టాండ్" నెమ్మదిగా ఆమె చేయి వదిలించుకుని గబగబా అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

రచిత మనసు బండబారినట్టు అయిపోయింది.

"పిచ్చితనంతో ఆశల తీగెలతో వేసిన పందిరి కాస్తా పుటుక్కున తెగి అగాధంలో పడిపోయినట్టు అయ్యింది పరిస్థితి. హార్ట్‌బ్రేక్ అంటే యిదేనా?" కుమిలిపోతూ కన్నీళ్ళతో దిండుని తడిపేసింది. అస్తవ్యస్తమైన ఆలోచనలతో రాత్రంతా గడిపేసింది.

"మరీ బొత్తిగా యిలా ఉంటే, ఎలా అన్నయ్యా?" హరిప్రసాద్‌ని అనునయిస్తున్నట్టుగా అంది శకుంతల.

"ఇప్పుడు, నేను చలాకీగా తిరిగి మాత్రం ఏం చెయ్యాలి? అన్నీ అభీ చూసుకుంటున్నాడుగా" విరక్తిగా అని మళ్ళీ పుస్తకంలో తలదూర్చాడు. స్నేహితుడైన మోహన్ కాలూ, చేయితో బాటూ, మాట కూడా పడిపోయి జీవచ్ఛవంగా వీల్ ఛెయిర్‌కి పరిమితమయ్యాడు. అమితంగా ప్రేమించిన భార్య ఈ లోకంలోనే లేదు.

నెలరోజుల వ్యవధిలో జరిగిన ఈ రెండు హఠాత్పరిణామాలు హరిప్రసాద్‌ని బాగా కుంగదీశాయి.

"పోయినవాళ్ళు పోయారనుకో. యిలాగ నిరామయంగా వుంటే ఎలా కుదురుతుంది? ఒక సరదా, సంతోషమూ లేకుండా యిలా బైరాగిలాగా ఎన్నాళ్ళుంటావు?" రెండు నెలలుగా చెబుతున్న మాటలనే మళ్ళీ చెప్పింది.

హరిప్రసాద్ చదువుతున్న పుస్తకం మధ్య వేలుపెట్టి మూసి, గట్టిగా నిట్టూర్చాడు. ఏదో చెప్పబోయినవాడల్లా ఆగి, మళ్ళా పుస్తకం తీసి అందులో మునిగిపోయాడు.

శకుంతలాదేవి, భోజనం పళ్ళెంతో బాటు మంచినీళ్ళు టేబుల్ మీద పెట్టి, "అభీ, వచ్చే వేళయ్యింది... వస్తానన్నయ్యా" అని చెప్పి వచ్చేసింది.

"మామయ్య ఎలా వున్నాడు?"

అప్పుడే హాల్లోకి అడుగుపెట్టిన అభినవ్ చొక్కా కాలరు వెనక్కిలాగి కూర్చుంటూ అన్నాడు.

పనిపిల్ల గౌరి వచ్చి మంచినీళ్ళు అందించి, లాప్‌టాప్ బ్యాగ్ తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళింది.

"ఎలా వుంటాడు? ఎప్పుడూ దిగులు పడుతూ కూర్చుంటాడు. మనిషి యింకా ఈ లోకంలోకి రాలేదు. ఇంట్లో పిల్లా పాప వుంటే యిన్నాళ్ళూ దిగులుగా కూర్చోగలిగేవాడా? తొందరగా మీ పెళ్ళి జరిగితేనన్నా మామయ్య డిప్రెషన్ నుంచి కోలుకుంటాడేమో" నిష్ఠూరంగా అంది.

"యిప్పుడు పెళ్ళి సంగతి ఎందుకులేమ్మా" చిరాగ్గా అన్నాడు.

"ఇప్పుడు కాక యింకెప్పుడని? ఈ యింట్లో స్మశాన నిశ్శబ్దం యింకా ఎన్నాళ్ళు? అభీ..? ఒకటి గుర్తుంచుకో, మనం కష్టాల్లో ఉన్నప్పుడూ మామయ్య మనల్ని ఆదుకున్నారు." కోపంగా అంది.

"నేనామాట ఎప్పుడైనా కాదన్నానా?" గంభీరంగా అన్నాడు.

"మామయ్య యిప్పుడు చాలా మారిపోయాడురా.. ఆయనే దగ్గరుండి, నా పేరుతో ఉన్న షేర్లు నీ పేరు మీద ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించారు కదా! మోహన్ అంకుల్ తరఫున చైతూనే బిజినెస్ విషయాలు చూసుకుంటున్నాడు. మీ స్నేహితులిద్దరిదీ ఒకేమాట యిప్పుడు, అంతా నీ యిష్టప్రకారమే నడుస్తుంది. ఇక నీకొచ్చిన అభ్యంతరం ఏమిటి? దయచేసి అడ్డుచెప్పకు అభీ" లాలనగా అంది.

"సరిగ్గా పద్దెనిమిదేళ్ళ క్రితం ఏం జరిగిందో మళ్ళా యిప్పుడు అదే రిపీట్ చెయ్యమంటావా? మామయ్య డిప్రెషన్‌లో వున్నాడు, సియానాకి కంపెనీ వ్యవహారాలు చూసుకోవడం చేతకాదు. ఇదే అవకాశంగా వాడుకుని మనం పెత్తనం చేద్దామా? సియాని భార్యగా చేసుకుని అన్నింటికీ వాళ్ళు మన మీద ఆధారపడేలాగా చేద్దామా? అదేగా మామయవాళ్ళు మనకి చేసింది. నేను ఎక్కడ తెలివి తెచ్చుకుంటానో అని నన్ను కంట్రోలు చేయాలని చూశారు. ఇప్పుడు పరిస్థితులు తారుమారు అయ్యాయి. నేనూ అలాగే చెయ్యనా?" వెటకారంగా అన్నాడు.

శకుంతలాదేవికి కోపం వచ్చింది.

"అంటే, మామయ్య చేసింది సాయంకాదు. అవకాశవాదం అంటావా?" గట్టిగా అంది.

"ఎప్పుడూ మనుషుల తీరు ఒక్కలా వుండదమ్మా! మొదట్లో ప్రేమతో మోసే బాధ్యతలు తరువాత బరువుగా గుదిబండలుగా అనిపించొచ్చు. నడకరానప్పుడు చేయిపట్టి నడిపించినట్టు అనిపిస్తే శక్తి వచ్చాక మనల్ని నియంత్రిస్తున్నట్టు అనిపిస్తుంది.

అందుకే, రిలేషన్స్ బాగా వుండాలంటే, ఎవరికి వారు స్వతంత్రంగా వుండాలి.

మామయ్య చేసిన సాయంతో అవకాశవాదం కూడా వుందనేది అందుకే. నిజంగా సాయం చెయ్యాలనుకుంటే, నిన్ను సమర్థురాలిగా తీర్చిదిద్దాల్సింది. నీ వ్యవహారాలు నువ్వే చూసుకోగలిగేట్లు చేయాల్సింది" ఓపిగ్గా వివరించి చెప్పాడు.

శకుంతలాదేవి దగ్గర అనడానికేమీ మాటలు మిగల్లేదు. అభీ అలా రాత్రిళ్ళు చెప్పాపెట్టకుండా బెజవాడ వచ్చినప్పుడు, బిడ్డ బాధపడుతున్నాడని తెలిసినా ఏమీ చేయలేని పరిస్థితి, గురుప్రీత్‌కి జంకి, పట్టుమని పదిరోజులు కూడా అభీ దగ్గర వుండేది కాదు, వ్యవహారాలు చూసుకోవడం చాతగాక, ఆస్తిని, కన్నబిడ్డను అన్నగారి చేతుల్లో పెట్టి పరాయిదానిలా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

భవిష్యత్తు మీద భయంతో బతికింది.

స్వేచ్ఛగా ఆలోచించగలిగినవాళ్ళు ఈ తరం పిల్లలు పరాధీనంలో ఒదిగి వుండాల్సిన పని ఏముంది?

గతానికీ, వర్తమానానికీ మధ్య అడ్డుగా వున్నదేదో కూలిపోయినట్టనిపించి, శకుంతల దృక్కోణం మారిపోయింది.

"అయితే యిప్పుడేమంటావు?" నిదానించి అడిగింది.

"ముందు సియానాకి కంపెనీ వ్యవహారాలన్నీ, స్వయంగా చూసుకోవడం నేర్పిస్తాను. బాధ్యత తెలిశాక, ఆమెకీ ఆలోచన పెరుగుతుంది. ఇగతా విషయాలన్నీ తర్వాత. మామయ్యకి యిదే నేను చేయగలిగిన సాయం అనుకుంటాను" ఖండితంగా చెప్పాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments